

2. Nov. 1847

FAKTA

Dato:
2. Nov. 1847

Sidetæl:
Dagbog D, side 40

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungeske Samling

Trykt udgave:
Ettore Rocca (red.): "Dagbog 9.
december 1846 - 15. april 1846" i
Bente Bramming, Hans Edvard
Nørregård-Nielsen og Ettore Rocca:
Længsel. Lundbye og Kierkegaard,
Århus 2013, s. 237; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye – Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 490-491

TRANSSKRIFTION

2 November 1847

Herre! see jeg vil vente ved Troens Lampe, indtil Du fuldbyrder Vidunderet i Jordelivet, og sender Bruden i min længselsfulde Favn. – – senere – Nu da forstaaer Moder¹ mig bedre, veed bedre at trøste og udtale min Stilling, naar hun i Brevet i dag siger: – ["]Derfor, min egen Johan! tro mig kun, dit Livs Blomst udspringer nok, den aabenbarer sig i et saligt "Nu", men – er den ikke kommet for dig, mens du selv var i Knop, saa maa du nu vente indtil du selv er udfoldet nok, og da gjenoplives og gjenfødes baade for Kunsten og den "Evigheds-Blomst", du saa skjønt og sjældent pleier i din Alder." – Sandelig! om noget Ord undenfra kunde komme mig tilhjælp i en forknyt Periode, da har vel dette moderlige Ord Rigdom og Trøst i sig, saa jeg deraf kan lære Taalmodighed og Opoffrelse og fortsat Kamplyst, selv der, hvor jeg troede, mine sidste Kræfter snart vare udtømte. Nu kan jeg rolig see hende, roligt arbejde, roligt gaa til Hvile, thi jeg føler mig styrket og modnet ved de faa Ord. Velsignede Moder! Tak for din Kjærlighed! Gud i Himlen! Takket være Du, fordi hun forstod mig! –

¹ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

2 November 1847.

Mere! see jeg vil rente ved Træens Lampe, indtil du fattedegder Videnskabens
: Jordeluet, og sender Bønden i min længselfulde Taar. — — seere —
Næi du fortæller Meder mig bedre, med bedre at træste og indtale min Stilling,
nær him i Brevet i dag siger: — Derfor, min egen Johaw! hos mig kom, dit
Læs Blomst indspringer make, som selvbarer sig i et søligt. Næi, men
er der ikke kommet for dig, mens du selv var: Knop, see men du nu
veste indtil du selv er indfaldet make, og du gjen opbræer og gjenfæder både
for Himsten og den "Eripheds-Blomst", du see skjont og sjældent pleeres:
din Alder. — Sandelig! en meget Od udenfor kendte komme mig tillyde,
i en forknigt Periode, der her vel dette underlige Ond Rigtig og Trøst:
sig, see jeg snar har Lære Taalmodighed og Opaffelse og fortvæ Kamplyst,
selv der, hvor jeg træde, mine sidste Kræfter snart vare indtomte. Næi
kan jeg vel see hende, veligt arbeide, veligt gaa til Skole, thi jeg føler
mig støjket og modsat ved de few Ond. Kæligarde Meder! Tak for den Njær
Lighed! Jød: Himlen! Takket være Din, Jød: him forstod mig! —

Lørdag 6 November 47. Aften

Jeg har meldt mig til Altingen i morgen. See lad mig da i Alvor samle
mine Tanker og første Bløkket i sand Fortrydelse fra det Onde, jeg begyde, ikke at
Forsigt for Skuffen — ikke i Mæd en Lønne, og hinde few, som jeg føle Enes til at
bekæmpe det kærte. Lad mig, som Mærkedet ene døligh rizer: lad mig, i Mæd
ville det i Sandhed, det Jøde! og derud stræbe efter Njærtes Rætted! Og nær jeg
i morgen forlade Kirken, lad det der være med den Tanke: jeg har min Oppave:
at ville det i Sandhed! lad hvert mit Ond, mit hel Veru være som den, der
ved det uden B. tuden, at han stæer ene, skal indvile, hvad der lever i ham,
skal kunne leve med Gode, selv om de Njærte henneder ham, thi han har Oppave
i sit eget Indre: at ville det Jøde i Sandhed! Lad mig gaa støjket fra det Ond,
i Mæd! støjket til den gode Sted, støjket til min jørdike Gjening. Lad mig,
Hjæds med min Lad, forvænt, at du ved din Mæd, vil lade mig væg i Træer,
i Villien til at gjen det Jøde — lad mig give Talffødsighed vedtæn eller fortjone
mig, saa jeg take Tabning, lad mig gaa veligt og smilt i enhver Sted med
Nødud, og, med de første i mit eget Indre. Jas, Mæd! skjænk mig din Mæd og
Løfte og Ulsiguden til denne hellyge Blødding!